

סמל רותם (רויטמן), נוח ("נוחי")

בן חיים ואיטקה. נולד ביום ט"ז באב תש"ז (2.8.1947) בחיפה. את לימודיו היסודיים למד בבית-הספר "דגניות" שבטבעון. לאחר שסיים את לימודיו בו המשיך ללמוד בבית-ספר תיכון בקרית-עמל ובסוף כיתה י"א נאלצה המשפחה לעקור ממקום-מגוריה ואת לימודיו בשמינית המשיך נוח וסיימם בבית-הספר התיכון בחדרה. מימי נעוריו ניחן בחוש הומור טוב ונעים והוא שחיבב אותו על מוריו ועל חבריו התלמידים כאחד. השתייך לגרעין "יעד"; שם תמיד היה המרכז. גרעין זה התעתד להשלים את הגרעין של "נוה-אור" שבעמק בית-שאן. בספטמבר 1965 גויס לצה"ל והתנדב לחיל-הצנחנים. וכששב הביתה אחרי הצניחות והוא חובש את הכומתה האדומה ועונד את הכנפיים, אמר: "אמא, הוצאתי מהצבא כל מה שרציתי; עכשיו אין מאושר ממני". אך עוד הוא בשירות-חובה פרצה מלחמת ששת הימים ובקרב שנערך לפני צומת רפיח ביום הראשון לקרבות-המלחמה, הוא כ"ו באייר תשכ"ז (5.6.1967), נפגע על-ידי כדור בראשו. הובא לקבורה בבית-הקברות הצבאי לשעת-חירום בבארי ולאחר זמן הועבר למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בחדרה. ב"שלושים" נפלו הוציאו חבריו דפים עליו וקראו להם "לנוחי". חברי הגרעין שאליו השתייך הוציאו חוברת לזכרו. את זכרו העלה בחוברת שהוציא בית-הספר התיכון בחדרה שבו למד. כן הועלה זכרו בחוברת "אשר נפלו במלחמה" של הקיבוץ המאוחד.

(דף זה הוא חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי 'יזכור', שנערך ע"י משרד הביטחון)

נזכר את כולם

סמל רוטמן נח ז"ל

סמל רוטמן נח ז"ל
בן 20 בנפלו

בן איטקה וחיים

נולד בחיפה

ט"ז באב תש"ז, 2/8/1947

תאריך גיוס: ספטמבר 1965

נפל בקרב

כ"ו באייר תשכ"ז, 5/6/1967

במלחמת ששת הימים

שרת בנח"ל

יחידה: נח"ל מוצנח - גד' 50

מקום נפילה: רפיח

אזור: רצועת עזה

נקבר בחדרה

קורות חיים

בן חיים ואיטקה. נולד ביום ט"ז באב תש"ז (2.8.1947) בחיפה. את לימודיו היסודיים למד בבית-הספר "דגניות" שבטבעון. לאחר שסיים את לימודיו בו המשיך ללמוד בבית-ספר תיכון בקרית-עמל ובסוף כיתה י"א נאלצה המשפחה לעקור ממקום-מגוריה ואת לימודיו בשמינית המשיך נח וסיימם בבית-הספר התיכון בחדרה.

מימי נעוריו ניחן בחוש הומור טוב ונעים והוא שחיבב אותו על מוריו ועל חבריו התלמידים כאחד. השתייך לגרעין "יעד"; שם תמיד היה המרכז. גרעין זה התעתד להשלים את הגרעין של "נוה-אור" שבעמק בית-שאן.

בספטמבר 1965 גויס לצה"ל והתנדב לחיל-הצנחנים. וכששב הביתה אחרי הצניחות והוא חובש את הכומתה האדומה ועונד את הכנפיים, אמר: "אמא, הוצאתי מהצבא כל מה שרציתי; עכשיו אין מאושר ממני".

אך עוד הוא בשירות-חובה פרצה מלחמת ששת הימים ובקרב שנערך לפני צומת רפיח ביום הראשון לקרבות-המלחמה, הוא כ"ו באייר תשכ"ז (5.6.1967) נפגע על-ידי כדור כראשו. הובא לקבורה בבית-הקברות הצבאי לשעת-חירום בבארי ולאחר זמן הועבר למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בחדרה.

ב"שלושים" לנפלו הוציאו חבריו דפים עליו וקראו להם "לנוחי".

חברי הגרעין שאליו השתייך הוציאו חוברת לזכרו.

את זכרו העלה בחוברת שהוציא בית-הספר התיכון בחדרה שבו למד.

כמו כן הועלה זכרו בחוברת "אשר נפלו במלחמה" של הקיבוץ המאוחד.

מאיר (אחיו)

מוזר, כשאני יושב עכשיו ומנסה להעלות על הניר את דמותו של נוחי. קשה לי. נוחי תמיד חי את חיי השמחה, הוא היה גוש של אש והתלהבות, ופקעת של עצבים, אך לא במובן השלילי, אלא החיובי דווקא. נוחי היה פורק את מלא המרץ שלו בצבור באוקטבות גבוהות, שעם כל זאת לא משכו אליהם תשומת-לב. היה שר בקול רם שירים ישראלים ולועזים כאחד. בלי אידיאולוגיה כל שהיא.

...לשמוע את נוחי מתאר משחק כדורגל, היתה חוויה לא פחות מרשימה מהמשחק עצמו.

בחופשה האחרונה לקח אותו דודו למשחק כדורגל ביננו לבין נבחרת סקוטלנד, לנוחי זו היתה החוויה שבחופשה, כיון שבפעם הראשונה חזה במשחק בינלאומי. אך החופשה קוצרה והוא נקרא לחזור לבסיסו. זוכר אני כיצד שמח, כשהבאתי הביתה את הפטיפון הסטריאופוני. היה שם תקליט ומשמיע אותו בקול רם. כל הנסיונות להנמיך את הקול עלו בתוהו.

בנוחי ראיתי כי חל שנוי אחר מות אבא. נוחי הפך אז לגבר צעיר. היחס שגילה כלפי אמא היה יוצא מהכלל. ממש לא כפי שנהג מקודם.

בימים אלה מצאנו יומן שלו מאותה תקופה. קשה היה להבין אותו אז. אך כעת כבר ברורים לנו הדברים.

לנוחי היתה חולשה לצמחים ולבעלי-חיים. הקקטוסים והפרחים, נדדו עם נוחי לכל מקום בו היה, וטיפולו המסור בהם הורגש תמיד. בחדר המדרגות בבנין מצויה כלבה וזו היתה נטפלת אליו ולא עוזבת אותו עד שהיה גוערר בה ומגרש אותה כי תלך.

לנוחי היה לכסיקון דבור מיוחד במינו. כשהתלהב מדבר מה - "לא נורמלי", כשמשוה נראה בעיניו מיושן כנהו "מיובש", כשהסביר דבר מה, במהירות הדבור האופיינית לו, ולא הובן כראוי היה נקרא מיד "בוק".

...כשנקרא בדחיפות לצבא שכח מספר חפצים בבית. לכן נסעתי והבאתי לו את שהשאייר. נוחי היה אז מפקד משמר. בהתלהבות האופיינית לו תאר בפני איך התארגן הגדוד מחדש, ובאיזו מהירות הספיקו לצייד ולאמן מחדש את כולם. והוסיף: "כבר שלחנו מכונה לפיקוד להביא את הרקע האדום". משאת נפשו היתה להתקבל לגדוד וכששב הביתה אחרי הצניחות עם הכומתה האדומה והכנפים אמר: "אמא, הוצאתי מהצבא כל מה שרציתי, עכשיו אין מאושר ממני". בגלויה האחרונה שהתקבלה ממנו, נודע כי קיבל את דרגת הסמל שלו.

שקט עכשיו בבית. חסר לי הרעש שלו, ההתנצחויות התמידיות בינינו על לא כלום. באיזו דבקות ורעש היה מנסה לשכנע אותי בצדקתו, לא פעם ויתרתי לו

קרב אכזר פרץ במיתחם הדרומי של מערך רפיח, שם נלחמו הצנחנים. עוצבת השריון, שנעה על הציר הצפוני מחאן-יונס לרפיח, הפקיעה את המערך בהתקפה חזיתית. יחידת הצנחנים באה מעורפו של המערך והיה עליה להתחבר אל הציר. אף שהצנחנים תוגברו בכוח שריון שכלל טנקים מסוג פאטון, הרי שלאורך שנים עשר הקילומטרים של המיתחם היה עליהם להלחם אחד כנגד שלושה. כאשר הסתערו הצנחנים והתפרצו אל המתחם היה עליהם לרדת אל התעלות ולהלחם פנים אל פנים עם המצרים שנאבקו על חייהם. האש היתה נוראה. כל קנה - של רובה, מקלע, בזוקה, תותח או טנק - ירה. כל אדם נלחם, כל אחד ידע, כי הלחימה היא לחיים או למוות. ללא פשרות. כך פשטו הצנחנים בתעלות והמיתו כל מי שנקרה על דרכם. ללא היסוס. ללא פיקפוק, ללא הפוגה - אבל גם במחיר סטיה מהגיזרה שנועדה לו. הכוחות התפזרו לאורך שנים עשר הקילומטרים ואיבדו את הקשר בינם...

”למשפחה השכולה,
איננו מעכלים עדיין את גודל האסון שפקד אותנו. איננו רוצים להבין שחבר,
אשר היה עמנו במשך חצי שנה, חי וגר עימנו, ואף לבסוף נלחם עימנו, שוב
איננו בינינו, כי נקטף לפתע מתוך מעגל-חיינו והשאיר חלל ריק. אנו יודעים כי
מלים לא יחזירו את נוחיק אלינו. אך אולי בסיפור מעשיו של נח נמצא מעט
נחמה.

בתוך סגל-הפלוגה ידוע היה נוחיק כבחור מוכשר, כבעל כושר-ביצוע, כושר
פיקוד וידע מעולים. יחד עם זאת היווה נוחיק את סמל העליצות והמוראל
בפלוגתנו. תמיד היה מחייך את חיוכו היפה, המבטא את כל טוב-הלב שלו.
תמיד היה עוזר לחבר שהתקשה בביצוע משימה. בכל מסע קשה, היה נח מעלה
את המוראל של כל החברה, אם בבדיחה טובה, ואם בשירה. בוויכוחים
ובסכסוכים נוהג היה תמיד לוותר, למען שמירת ”שלום-בית” בפלוגה.
לחייליו דואג היה מעבר לגבולות חובותיו כמפקד.
נוחיק היה בן נאמן למשפחת הצנחנים, וליחידה בה שירת. אכן, זכאים אתם
וזכאים כולנו להיות גאים בנוחיק שלכם - שלנו ז”ל.”

נח רותם

ל ד מ ו ת ו

"למשפחה השכולה,

איננו מעכלים עדיין את גודל האסון שפקד אותנו. איננו

רוצים להבין שחבר, אשר היה עמנו במשך חצי שנה, חי וגר

עימנו, ואף לבסוף נלחם עימנו, שוב איננו בינינו, כי

נקטף לפתע מתוך מעגל-חיינו והשאיר חלל ריק.

אנו יודעים כי מלים לא יחזרו את נוחיק אלינו. אך

אולי בסיפור מעשיו של נח נמצא מעט נחמה.

בתוך סגל-הפלוגה ידוע היה נוחיק כבחור מוכשר, כבעל

כושר-ביצוע, כושר פיקוד וידע מעולים. יחד עם זאת היווה

נוחיק את סמל העליצות והמוראל בפלוגתנו. תמיד היה מחייך

את חיוכו היפה, המבטא את כל טוב-הלב שלו. תמיד היה עוזר

לחבר שהתקשה בביצוע משימה. בכל מסע קשה, היה נח מעלה

את המוראל של כל החברה, אם בבדיחה טובה, ואם בשירה.

בוויכוחים ובסכסוכים נוהג היה תמיד לוותר, למען שמירת

'שלום-בית' בפלוגה. לחייליו דואג היה מעבר לגבולות

נח רותם

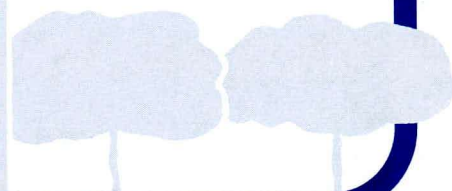
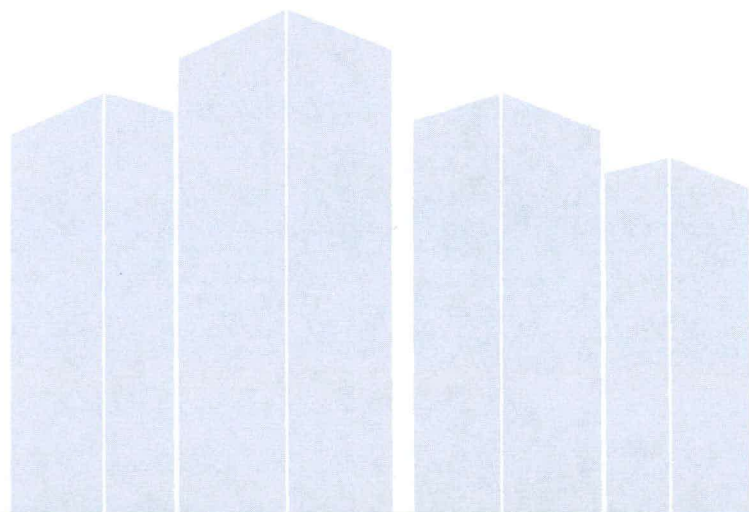
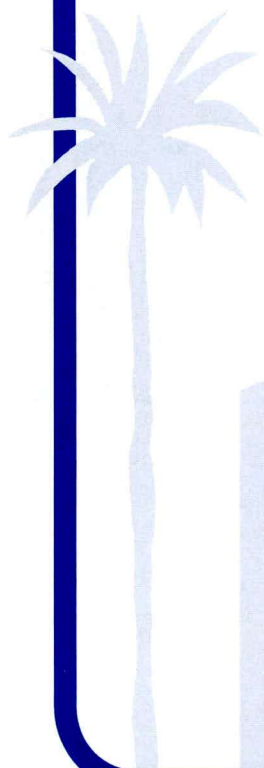
חובותיו כמפקד.

נוחיק היה בן נאמן למשפחת הצנחנים, וליחידה בה שירת.

אכן, זכאים אתם וזכאים כולנו להיות גאים בנוחיק שלכם -

שלנו ז"ל."

מ"פ הר-צבי נחשון וחבריו

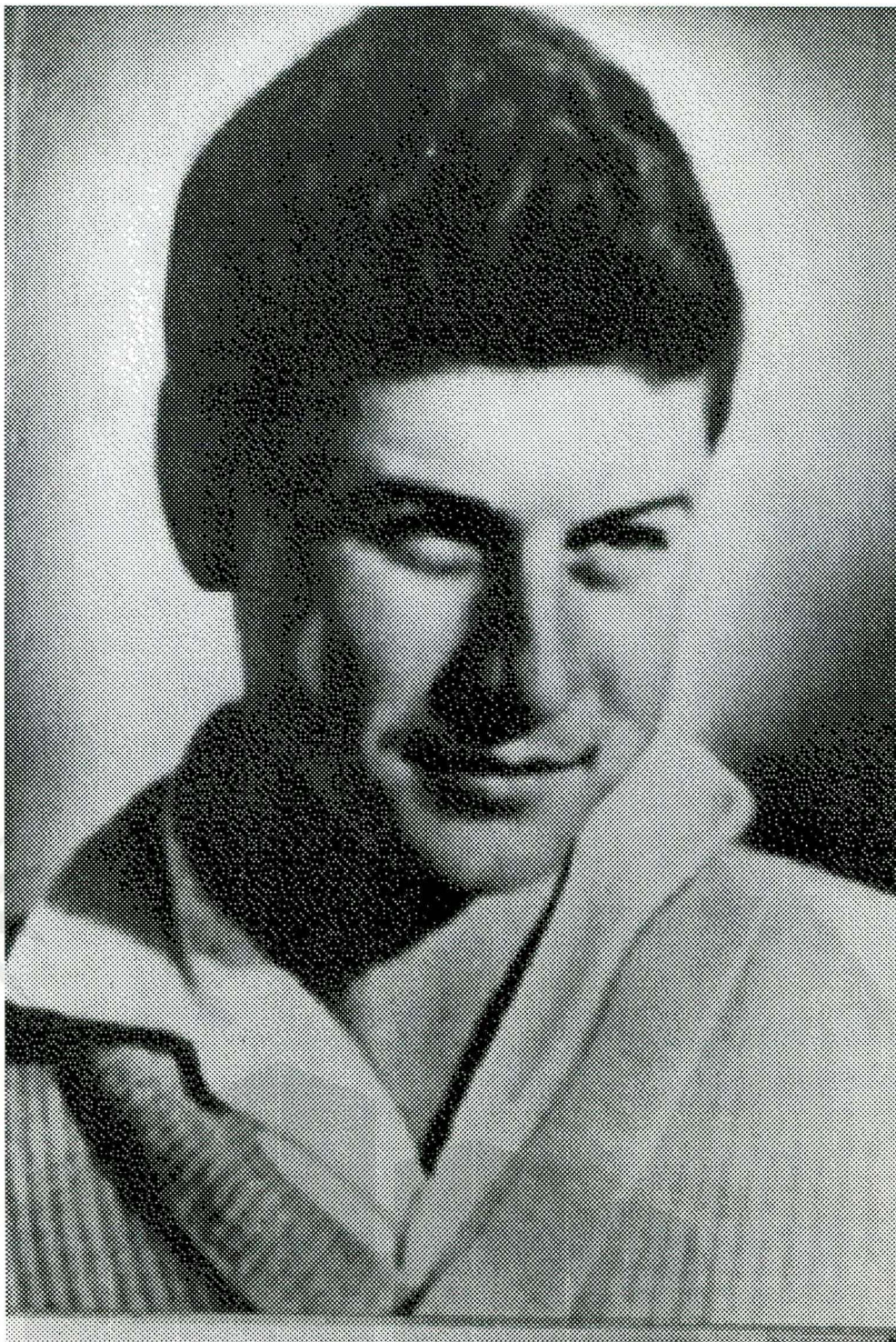

יד לבנים - חדרה

נח רותם

בן איטקה וחיים רותם

02/08/47
05/06/67

ט"ז באב תש"ז
כ"ו באייר תשכ"ז

נולד ביום
נפל ביום